

Slava morală a Domnului Isus (14) – În caracterul Său netransformabil

Versete călăuzitoare: Ioan 21 și Luca 24

În caracterele, pe care Domnul a fost chemat să le reveleze în timpul slujbei Sale, chiar dacă numai ocazional și de scurtă durată, vedem permanent aceeași desăvârșire și aceeași slavă morală, pe care El le-a avut pe drumul pe care El a mers zilnic: ca de exemplu când El apare ca Judecător în evanghelia după Matei capitolul 25 sau ca Apărător în evanghelia după Matei capitolul 22. Însă eu pot numai să amintesc acest subiect bogat în conținut. La fiecare pas al lui Isus, în fiecare cuvânt, în fiecare acțiune s-a arătat o rază a slavei Sale; și ochiul lui Dumnezeu a găsit o satisfacție mai mare în viața lui Isus decât ar fi putut găsi într-o veșnicie de nevinovăție adamitică. Isus a umblat în mijlocul decăderii morale a omenirii. Și din acest domeniu El a lăsat să se înalțe spre tronul lui Dumnezeu o jertfă mai bogată de un miros plăcut decât ar fi putut aduce vreodată Edenul și Adam al Edenului, dacă ar fi rămas curat. Timpul nu a dat naștere la nici o schimbare în Domnul. Aceleași revelații ale harului Său și ale caracterului Său înainte și după învierea Sa ne confirmă acest adevăr așa de important. Ceea ce El a fost odinioară ne spune ce este El în momentul acesta și ce va fi veșnic, atât în caracterul Său cât și în natura Sa, atât cu privire la noi cât și cu privire la El Însuși.

Evrei 13,8: *Isus Hristos este același ieri și azi și în veșnicie.*

Simpla amintire a acestui adevăr este deja prețioasă pentru noi. Uneori schimbările ne pot întrista; altă dată le dorim. Pe diferite căi învățăm să cunoaștem toată natura nesigură, schimbătoare a tot ce constituie viața omenească. Nu numai împrejurările, ci și relațiile și legăturile din societate, prietenii, sentimentele și caracterele sunt supuse schimbărilor permanente, care ne surprind sau ne întristează. Ne grăbim de la o stație a vieții la alta; dar nu rareori sentimente reci și principii ireproșabile ne însoțesc pe cale, fie că este vorba de noi sau de însoțitorii noștri în călătorie.

Însă Domnul și Mântuitorul nostru a fost după înviere același, care a fost și mai înainte, cu toate că evenimentele intermediare au dat naștere la o îndepărtare mult mai mare între El și ucenicii Săi, decât acestea ar fi putut fi vreodată între „tovarășii de drum”. Ucenicii au arătat inima lor necredincioasă, prin aceea că au părăsit pe Domnul lor și au fugit în ceasul slăbiciunii și fricii Sale; însă El a trecut prin moarte pentru ei, și anume printr-o moarte, căreia nici o altă creatură nu putea să i se supună, fără să nu fie nimicită. Ei erau încă nimic altceva decât galileeni slabi, sărmani; El era însă glorificat și îmbrăcat cu toată puterea în cer și pe pământ.

Totuși toate acestea nu au produs nici o schimbare în Domnul. „Nici înălțimea nici adâncimea, și nici o altă făptură”, ca să vorbim cu cuvintele apostolului, nu-L putea schimba. Dragostea s-a împotrivit la toate, și Domnul Se întoarce la ai Săi ca același Isus, pe care ei L-au cunoscut dintotdeauna.

Înainte de înviere	După înviere
Așa cum El a făcut cu ei în zilele slujirii Sale și ale călătoriei Sale,	și după învierea Sa ia parte la lucrarea lor, da, chiar și după înălțarea Sa la cer. Vedem aceasta din ultimul verset al evangheliei după Marcu.
În timpul călătoriei prezentate în evanghelia după Matei capitolul 14, ucenicii au crezut că văd o nălucă și au strigat de frică; dar Domnul i-a făcut să recunoască că El era, prezent în har, și totuși în același timp în autoritate și supremație asupra naturii.	Tot așa în evanghelia după Luca capitolul 24, după învierea Sa, El ia o bucată de pește fript și un fagure de miere și le-a mâncat înaintea lor, pentru ca ei cu aceeași certitudine și liniște a inimii să recunoască ca odinioară, că El era. De asemenea El le cere să-L pipăie și să vadă, spunându-le că un duh nu are nici carne nici oase, cum avea El, și cum ei au putut să se convingă că așa era la El.
În evanghelia după Ioan capitolul 3 conduce în lumină și pe drumul adevărului pe un învățător „zăbavnic cu inima”, suportându-l cu toată răbdarea harului.	În același fel acționează El după învierea Sa cu cei doi ucenici „nepricepuți și zăbavnici cu inima” pe drumul spre Emaus (Luca 24).
În evanghelia după Marcu capitolul 4 El aduce la tăcere teama alor Săi, înainte ca El să-i mustre pentru necredința lor; El amenință vântul și vorbește mării: „Taci! Fii liniștită!”, înainte ca El să spună ucenicilor: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de n-aveți credință?”	Tot așa face El și în evanghelia după Ioan capitolul 21, după învierea Sa; El se așează împreună cu Petru la masă în părtășie deplină, netulburată, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut, și abia după aceea a cerut socoteală ucenicului și lucrează la conștiința lui prin cuvintele: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?”
La întâlnirea dintre Isus înviat cu Maria Magdalena, evanghelistul are grijă să ne facă cunoscut, că El era Același Isus, care a alungat din ea șapte demoni;	și Maria recunoaște glasul Aceluia, care a strigat-o pe nume, ca pe un glas demult cunoscut de urechea ei.
Ce asemănare între Hristos în umilință	și Hristos în slavă,
între Mântuitorul păcătoșilor	și Domnul lumii viitoare!
Cât de tare ne vestesc toate acestea, că El, Cel care odinioară a mers aici jos, atât în ce privește caracterul, cât și slava divină, personală,	„este Același, cu Cel care S-a înălțat la cer”.
În timpul Cinei Ioan a stat cu capul pe pieptul Domnului său.	Și tot așa ne este prezentat el, după ce Domnul său a înviat, ca acela, care a stat cu capul pe pieptul lui Isus.
	„Eu sunt Isus”, a fost răspunsul Domnului din locul cel mai sublim al cerului, de la dreapta Tronului Maiestății, când Saul din Tars a pus întrebarea: „Cine ești Tu, Doamne?” (Faptele Apostolilor 9).
Toate acestea își au aplicarea la noi personal; noi suntem direct interesați de ele. Petru a recunoscut că Domnul lui înainte	și după înviere era Același.
În evanghelia după Matei capitolul 16 Domnul îl mustră; dar la puține zile după aceea, și anume în deplină libertate, ca și cum	În evanghelia după Ioan capitolul 21, Petru este din nou mustrat. După obiceiul lui s-a amestecat în lucruri pe care nu le înțelegea,

nu s-ar fi petrecut nimic, El îl ia cu Sine pe Muntele sfânt.	și arătând spre Ioan, a pus întrebarea: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?” Și Domnul lui a fost constrâns să-l facă să stea la locul lui, spunându-i: „Ce te privește?” Și totuși, cu toată această muștrare severă, El îl lasă pe el și pe Ioan să-L urmeze, l-a luat în părtășia Sa cu El pe drumul spre cer.
Un Petru pedepsit s-a suit odinioară cu Domnul pe Muntele sfânt;	și același Petru pedepsit însoțește acum pe Domnul la înălțarea Sa la cer, ca și cum în felul acesta el s-ar urca pentru a doua oară pe Muntele slavei, pe Muntele transfigurării.

Ce mângâiere mare este în toate acestea pentru noi! Așa este Isus, Domnul nostru, „Același ieri și azi și în veșnicie”,

același

- în timpul zilelor slujbei Sale pe pământ
- și după învierea Sa,
- același acum în cer, în care El S-a suit,
- și același în veșnicie.

Și așa după cum El a arătat același caracter atât înainte cât și după învierea, și S-a revelat în același har, tot așa El împlinește toate făgăduințele, pe care El le-a dat ucenicilor Săi.

„Nu vă temeți!” Acest cuvânt de mângâiere, fie că este rostit de buzele lui Isus Însuși sau de buzele îngerului Său, este valabil și acum ca și atunci, atât de când El a înviat, cât și înainte ca El să sufere (vezi Matei 14,27; Marcu 5,36; Luca 5,10 și versetele următoare). Înainte de moartea Sa El a spus ucenicilor Săi, că El vrea să le dea pacea Sa, și după moartea Sa vedem efectiv cum El le dă pacea Sa în modul cel mai solemn. El le spune „Pace vouă!” (Ioan 20,20-26), și cu aceste cuvinte El le arată mâinile Sale și coasta Sa, unde ei în trăsăturile simbolice puteau citi care erau drepturile lor la o pace pe care El prin Sine Însuși a obținut-o și le-a dat-o.

Altădată Domnul le-a zis: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14,19); și acum, în zilele învierii Sale, în posesiunea unei vieți de biruință, El le face parte de această viață în mod desăvârșit, insuflând în ei și spunându-le: „Primiți Duh Sfânt” (Ioan 20,22). Lumea nu-L va mai vedea, așa cum El a spus ucenicilor Săi. Însă ei trebuiau să-L vadă; și aceasta a avut loc. El a fost văzut patruzeci de zile de ei, și El a vorbit cu ei „despre lucrurile care privesc Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1). Dar toate acestea aveau loc în taină. Lumea nu L-a mai văzut din ceasul când El a fost pe Golgota, și nici nu-L va mai vedea, până când El va apărea la judecata ei.

Ca o mărturie simplă și, dacă am voie să mă exprim așa, smerită despre credințioșii Sa deplină față de toate făgăduințele Sale, Domnul întâmpină pe ai Săi în Galileea, așa cum le-a spus. Ca o expresie mai deplină și mai mare a aceleiași credințioșii, El conduce pe ucenici la Tatăl în cer, trimițându-le mesajul: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru” (Ioan 20,17). Fie că este vorba de făgăduința prezenței Sale, pe care El le-a dat-o, în Galileea noastră de pe pământ sau în locuința Sa din cer, El a împlinit ambele făgăduințe; și cu siguranță este folositor pentru inima noastră, dacă privim smerenia,

credințioșia, plinătatea, simplitatea, mărimea și măreția tuturor celor de pe cărarea Domnului, care sunt puse înaintea noastră.

Domnul a avut mult de lucru cu Petru, mai mult decât cu ceilalți ucenici, atâta timp cât El a fost în mijlocul lor; și tot așa a fost și după ce El a înviat dintre morți. Ca să zicem așa, Petru umple tot capitolul ultim al evangheliei lui Ioan. Domnul continuă lucrarea harului cu privire la el, pe care El, înainte să-l părăsească, a început-o; Și El o reia exact în punctul în care El a întrerupt-o. Petru a dovedit o mare încredere în sine. „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire”, a spus el, „eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire. ... Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, nicidecum nu mă voi lepăda de Tine.” (Matei 26,33.35). Însă Domnul i-a pus înaintea ochilor deșertăciunea acelei laude de sine, și a adăugat totodată făgăduința, că El Se va ruga pentru el, pentru ca credința lui să nu se piardă. Și când mai târziu această laudă s-a dovedit cu adevărat a fi deșertăciune și Petru a tăgăduit realmente pe Domnul său, chiar cu un jurământ, atunci Domnul l-a privit; și această privire a adus roada binecuvântată. Rugăciunea și privirea au exercitat o influență eficace. Rugăciunea a păstrat credința lui Petru, și privirea a frânt inima. Petru nu a plecat, ci a plâns, și el „a plâns cu amar” (Luca 22,62).

În misiunea prezentată în evanghelia după Ioan capitolul 21 regăsim pe Petru în starea în care rugăciunea și privirea lui Isus l-au așezat. Că credința lui nu s-a pierdut, este mărturisit în mod plăcut prin aceea că el, de îndată ce își dă seama că străinul care sta pe țărm este Domnul, se aruncă în apă, ca să-L întâmpine; și el face aceasta nu ca unul care se căiește, nu ca unul, care nu a vărsat deja lacrimi, ci ca unul care putea să apară cu toată îndrăzneala inimii înaintea lui Isus. Și în acest caracter îl primește Domnul său binevoitor și ei mănâncă împreună pe țărmul mării. Rugăciunea și privirea și-au făcut deja efectul în inima ucenicului, și ele nu trebuiau repetate. Domnul continuă simplu lucrarea începută, ca s-o ducă la îndeplinire; și acum, după rugăciune și privire urmează cuvântul. Convingerii de păcat și lacrimilor le urmează reabilitarea. Petru este așezat în starea de a întări pe frații săi, așa cum Domnul său i-a spus cândva, și el este totodată făcut capabil să glorifice pe Dumnezeu prin moartea sa, un privilegiu, pe care el îl pierduse prin necredința și lepădarea sa.

Acesta era cuvântul restaurator, care a urmat rugăciunii, care a făcut ca credința lui să nu se piardă și care a urmat privirii, care a frânt inima lui. Așa cum citim în Ioan 13, Domnul a învățat pe ucenicul Lui preaiubit, că cine are tot trupul spălat nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat. Și în felul acesta acționează Domnul aici cu Petru. El nu-l lasă să facă încă o dată experiența din Luca 5, unde pescuirea minunată îl umple de uimire și unde el s-a recunoscut ca păcătos; ci Domnul spală picioarele murdărite ale lui Petru. El îl reabilitează și îl readuce pe locul care i se cuvine (vezi Ioan 21,15.17). Ce învățător și Domn desăvârșit este Isus al nostru! Și „El este Același ieri și azi și în veșnicie”, Același în dragostea Sa plină de har, care se revarsă, care continuă lucrarea începută, prin aceea că El ca Domnul înviat reia lucrarea neterminată, ca urmare a despărțirii de ucenicii Săi, exact în punctul unde El a întrerupt-o, și astfel în har desăvârșit și înțelepciune desăvârșită unește lucrarea din trecut cu cea din prezent.

Puțin mai departe vedem cum Domnul împlinește făgăduințele Sale. Mă gândesc la acea făgăduință deosebită, dată după învierea Sa, pe care El a numit-o „făgăduința Tatălui” și „puterea din înălțime” (Luca 24) și care și-a găsit împlinirea abia după ce El S-a înălțat la cer și acolo a fost glorificat (Faptele Apostolilor 2). Cu siguranță aceasta este numai continuarea istoriei și mărturiei despre credințioșia lui Isus. Viața Sa înainte de cruce, relațiile Sale cu

ucenicii după învierea Sa și acum a aceea ce El a făcut începând cu înălțarea Sa la cer – toate aceste lucruri sunt dovezi clare ale faptului că la El nu este nici o schimbare și nici o umbră de mutare.

Nu vreau să ocolesc în tăcere o altă dovadă despre acest fapt, pe care o găsim în același capitol al evangheliei după Luca. Domnul înviat conduce El Însuși chiar și pe ucenicii Săi înapoi acolo la punctul unde El a întrerupt ultimele Sale învățături: „Iată ce vă spuneam când eram cu voi, că trebuie să se împlinescă tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi.” El le amintește astfel, ce El le-a spus deja odinioară, și anume că Scriptura este mărturia mare a gândurilor lui Dumnezeu, și că tot ce este scris în ea trebuie să se împlinescă. Și ce face Domnul apoi? El continuă în mod simplu, natural, învățătura cu privire la suferințele Sale, pe care El a început-o: „Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scriptura”. Puterea Sa se unește acum cu învățăturile Sale date mai înainte; și El termină în ai Săi, ceea ce El le-a spus deja. Spre mângâierea noastră vreau să mai adaug, că Domnul niciodată nu a amintit ucenicilor Săi, că ei toți L-au părăsit în ceasul încercării Sale.

Într-un anumit sens felul și natura de a proceda a lui Isus cu ucenicii Săi în timpul celor patruzeci de zile au rămas neschimbate. El îi cunoaște pe nume, ca și odinioară; El Se revelează lor în același fel; ca și mai înainte de învierea Sa, la masă El ia locul stăpânului casei, cu toate că El este invitat ca Oaspete (compară cu Ioan 2, Luca 24); și pătrunși de sentimentul importanței momentului, ucenici Săi privesc prezența Sa în același fel cum o făceau odinioară. La fântâna din Sihar (Ioan 4) ei s-au temut să-L deranjeze, și tăcând s-au așezat deoparte. Tot așa se comportă ei, când după pescuire vin la El (Ioan 21), tăcând, căci după caracterul momentului ei considerau că, oricât de mult inimile lor erau umplute cu uimire și bucurie, nu era momentul să spună multe cuvinte.

Ce legături gingașe și totuși puternice sunt de aceea între El, Cel care L-am cunoscut în împrejurările obișnuite ale vieții omenești, și El, Cel pe care toată veșnicia Îl vom cunoaște! Isus S-a coborât mai întâi în împrejurările noastre, ca apoi să ne introducă în împrejurările Lui. Dar în împrejurările noastre este faptul că noi L-am cunoscut, da, L-am cunoscut pentru totdeauna. Acesta este un adevăr a cărui scumpătate ne este confirmată prin experiențele lui Petru. Eu am privit deja scena respectivă sub un alt punct de vedere, dar doresc să mai rămân pentru a doua oară un moment la ea.

La acea pescuire minunată, care a avut loc înainte de înviere (Luca 5), Petru a fost convins de păcat. Petru, pescarul, a devenit în ochii lui proprii Petru păcătosul. „Doamne, pleacă de la Mine”, a spus el Domnului, „căci sunt un om păcătos” (Luca 5,8). Pescuirea deosebit de mare, care a oferit dovada, că Străinul care s-a urcat în corabia sa era Domnul mării și al plinătății ei, a condus pe ucenic în duhul în prezența lui Dumnezeu, și aici a învățat să se cunoască pe sine însuși. Noi putem realmente numai aici să învățăm această lecție. Însă în clipa aceea Domnul i-a strigat, ca venit din slavă, cuvântul de mângâiere: „Nu te teme!” Și Petru s-a liniștit. Slava sau prezența lui Dumnezeu, care l-a convins de starea sa de păcătoșenie, a devenit acum un loc de odihnă pentru el; și Petru a mers după Domnul cu toată liniștea inimii.

În mod corespunzător și la a doua pescuire (Ioan 21), după învierea Domnului, el savurează aceeași îndrăzneală; el trebuia numai să exercite practic învățătura primită odinioară. Și el face aceasta. El face experiența, că prezența Domnului slavei este un loc de odihnă pentru el. El experimentează și ne mărturisește, că ceea ce el a învățat cu privire la Isus, a învățat pentru totdeauna. La început nu a recunoscut pe Străinul care stătea pe țârm; însă de îndată ce Ioan i-a spus, că este Domnul, acel Străin nu mai era un necunoscut pentru Petru; nu, el s-a grăbit să

ajungă cât mai repede și cât mai aproape de El. Ferice de inima care înțelege aceste lucruri! Dacă este o bucurie să ști că Isus este totdeauna același, atât în lumea noastră cât și în lumea Sa, atât în mijlocul împrejurărilor de pe pământ cât și în slava Sa, cu cât mai mare bucurie este atunci, să vedem pe cineva dintre noi, ca pe Petru odinioară, care în sufletul său savurează fericirea care se revarsă dintr-o astfel de realitate!

Da, Isus este realmente totdeauna același, credincios și adevărat! Tot ce El a făgăduit ucenicilor Săi înainte de cruce, a împlinit după învierea Sa. Tot, ce El a fost mai înainte în mijlocul lor, El a rămas și după aceea.